

Педагогічна майстерність та педагогічна техніка вчителя

Педагогічні вміння, сформовані на основі особистих здібностей для виконання педагогічних функцій, лежать в основі педагогічної майстерності.

Педагогічна майстерність визначається як мистецтво навчання і виховання, що постійно вдосконалюється. Вона передбачає наявність педагогічних здібностей, загальну культуру, компетентність, широку освіченість, психологічну грамотність та методичну підготовку; здатність зрозуміло викладати учням навчальний матеріал, робити його доступним для дітей, викликати інтерес до предмета, активізувати учнів. Учитель повинен уміти (вивчати потреби) належним чином реконструювати, адаптувати навчальний матеріал, трудне робити легким, складне — простим, незрозуміле — зрозумілим.

Сьогоднішнє розуміння професійної майстерності включає здатність не тільки доносити знання, популярно і зрозуміло викладати матеріал, але й організувати самостійну роботу учнів, розумно і тонко "диригувати" пізнавальною активністю учнів, спрямовувати її в потрібному напрямі.

Усі названі компоненти майстерності проявляються не окремо (то як знання, то як уміння і т. ін.), а інтегрально, у діях і вчинках, в умінні вирішувати поставлені педагогічні завдання, у здатності організувати навчально-виховний процес.

Завдяки педагогічній майстерності вчитель реалізує свої професійні функції: передає учням соціальний досвід, формує в них соціальні й особисті якості, готує до життя..

У практичній діяльності вчителів використовуються спеціальні прийоми викладання, які сприяють підвищенню рівня засвоєння школярами навчального матеріалу.

Сукупність таких прийомів становить педагогічну техніку вчителя. Вона включає в себе: техніку мовлення, міміку, пантоміміку, управління емоціями. Відмінності між діяльністю вчителя й учня під час навчання полягають у тому, що діяльність першого переважно розумова, а другого — розумово-практична.

За допомогою слова вчитель пояснює школярам будову рухів, способи їх виконання, механізм впливу на здоров'я, сфери використання в житті тощо.

Описати словесно рухові дії — це значить розповісти учням про їх елементи, встановити зв'язки між ними, роз'яснити темп, ритм, амплітуду виконання дій. Учні краще розумітимуть навчальний матеріал, якщо вчитель образно викладатиме його. Слово входить у свідомість через образ. Якщо за словом учень не бачить образу, воно нічого не означатиме для нього. У кращому випадку, слово може залишитися в пам'яті, але ніколи не

стане об'єктом думки чи дії. Невипадково, К. Станіславський підкреслював, що говорити — це значить малювати словами образи.

Мовлення вчителя повинно бути не тільки образним, а й правильним із граматичного, фонетичного і синтаксичного погляду. Із культури мовлення вчителя учні роблять висновок про його розум, загальну культуру, освіченість, інтелігентність.

Діти не переносять повчальних бесід учителя. "Не допускайте в дитини навіть думки, що ви претендуєте на якусь владу над нею", — радив Ж. Руссо. їм подобається дискусивна мова, за допомогою якої розкриваються протиріччя, наприклад, між організмом людини та його "ворогами" — шкідливими звичками, малорухливим способом життя, переїданням тощо. Наприклад, учитель розповідає, що в тих випадках, коли людина працює фізично, скелетні м'язи під час скорочення потовщуються, стискають вени, виштовхуючи кров до серця і легень. Коли ж людина мало рухається, допомога від м'язів зменшується і серцю доводиться самостійно піднімати кров. Це призводить до перевантажень і виникнення серцево-судинних захворювань.

Пояснюючи школярам навчальний матеріал, учитель має ретельно контролювати своє мовлення. Воно повинно бути як не дуже гучним, так і не дуже тихим. Мовна діяльність учителя фізкультури характеризується рядом специфічних особливостей. Йому нерідко доводиться напружувати свій голос через наявність сторонніх шумів під час проведення занять на спортивних майданчиках або в спортивному залі. Невипадково, одним із професійних захворювань учителів фізкультури є ушкодження голосових зв'язок.

Профілактика цього захворювання полягає у свідомому виробленні вчителем звички говорити з учнями природним за силою звучання голосом. Педагог повинен прагнути віддавати перевагу низьким тонам, чітко вимовляти слова, особливо їхні закінчення, робити невеликі паузи між словами й реченнями, уповільнювати мовлення і посилювати інтонацію на особливо важливих смислових моментах матеріалу, що вивчається. Темп мовлення вчителя не повинен перевищувати 60-75 слів на хвилину.

Для профілактики захворювання голосових зв'язок учителю фізкультури рекомендується після роботи протягом 1-1,5 години менше розмовляти, причому мовні фрази повинні бути стислішими. Це допомагає позбутися нестачі кисню в крові, яка виникає внаслідок тривалих розмов.

Зазвичай, учитель не дуже добре знає особливості свого голосу і мовлення. Для одержання інформації про ці особливості досвідчені вчителі записують свій голос на магнітофонну плівку. Прослуховуючи себе ніби збоку і роблячи повторні записи, вони поступово усувають дефекти свого мовлення.

Учитель впливає на учнів не тільки словами, а й мімікою (вираз обличчя, очей), пантомімікою (рухи голови, рук, тулуба, ніг). Виразом обличчя, очима, бровами вчитель показує дітям свою радість, задоволення, зацікавленість, уважність чи байдужість,

стурбованість, здивування, осуд, обурення. З одного боку, авторитетний учитель своєю мімікою може сказати учневі більше

І вагомніше, ніж неавторитетний учитель довгими настановами. З іншого боку, спостережливий учитель за виразом обличчя учнів легко "читає" не тільки їхній душевний стан і настрій, а й одержує інформацію про витривалість до різних фізичних навантажень, ступінь втомлюваності, достатність відпочинку.

Не менший вплив на учнів справляє пантоміміка вчителя. Виразні, плавні жести, правильна постава, розпрямлені плечі, красива, добре підігнана спортивна форма свідчать про розвинутість у вчителя фізкультури почуття власної гідності, впевненості у своїх фізичних і духовних силах. І навпаки, сутулість, опущене підборіддя, розв'язаність чи тривожність, метушливість або скованість рухів, недбалість в одязі викликають в учнів негативне ставлення до вчителя, призводять до зниження його авторитету.

Голос, міміка, пантоміміка піддаються самотренуванню. Через 2-3 місяці роботи вчителя над собою всі ці компоненти педагогічної техніки значно вдосконалюються.

Управління емоціями. Як і будь-якій людині, вчителю фізичної культури притаманні особисті переживання, радощі й прикрощі, що позначаються на його духовному, психічному стані. Однак педагог не має права показувати на уроках свої переживання дітям. Настрій вчителя передається учням і, здебільшого, відбивається на їхніх навчальних результатах. Занадто вразливі діти стають дратівливими й агресивними. Водночас, такі якості вчителя, як образливість, дратівливість, дуже шкодять його авторитету. У стані роздратування вчитель може несправедливо покарати учня.

Дратівливість є джерелом гніву. Гнів називають короткочасним божевіллям. Він супроводжується втратою контролю над своїми діями і вчинками. Гнів часто пов'язаний з грубістю, несправедливістю, які руйнують шанобливе ставлення дітей до вчителя. Педагог може іноді дозволити собі гніватися, але робити це він повинен педагогічне доцільно, не втрачаючи почуття міри.

Вміння вчителя тримати під контролем свідомості свої емоції у взаєминах з дітьми свідчить не тільки про сформованість у нього високозрозвинутої педагогічної техніки, але є і показником високої духовної культури.

Професійна діяльність учителя фізкультури має багато спільного з будь-якою виробничою діяльністю. Вона включає у себе мету, засоби праці, технологію, виконавців.

Кінцевою метою занять фізкультурою є зміцнення здоров'я учнів, забезпечення їхнього всебічного розвитку, підготовка до життя. Кінцева продукція: знання, рухові вміння і навички, високий рівень фізичної підготовленості, особистісні якості учнів — моральні, емоційно-вольові, інтелектуальні, естетичні.

Педагогічні функції вчителя

Для того, щоб учитель фізичної культури став майстром у розв'язанні педагогічних завдань, йому необхідно цілеспрямовано розвивати свої загально педагогічні й спеціальні (з урахуванням специфіки своєї професії) здібності, включаючи і рухові.

Відзначимо, що праця вчителя фізичної культури, незважаючи на велику питому вагу тут рухового компонента, є **розумовою**. Результати його професійної діяльності залежать, як і у вчителів інших предметів, головним чином, від широти й гнучкості розуму. Для того, щоб стати **професіоналом**, учитель фізичної культури повинен багато знати. Зокрема, він має оволодіти теорією навчання і виховання, знаннями предметів медико-біологічного циклу, теорією і методикою фізичного виховання, методикою застосування ТЗН, комп'ютерних технологій.

Педагогічна діяльність учителя, як відомо, реалізується сукупністю різноманітних дій в певних педагогічних ситуаціях, які підпорядковані навчально-виховним цілям і спрямовані на вирішення конкретних педагогічних завдань. Упорядкована сукупність таких дій визначає виконання певної педагогічної **функції вчителя**.

Усі педагогічні функції поділяють на дві групи. До першої входять орієнтаційна, розвиваюча, мобілізуюча (та що стимулює розвиток) і інформаційна функції, основою яких є дидактичні, академічні, авторитарні, комунікативні здібності людини. У процесі професійно-педагогічної підготовки вчителя треба діагностувати рівень розвитку цих здібностей і цілеспрямовано формувати ті з них, прояв яких виявився недостатнім.

Узагальнення матеріалів багатьох досліджень другої групи (організаційно-структурних) функцій дозволяє визначити, що до неї входять такі педагогічні функції: конструктивна, організаторська, комунікативна і гностична (дослідницька).

Конструктивна функція вчителя забезпечує:

- визначення мети і завдань навчально-виховного процесу;
- відбір навчального матеріалу, який слід засвоїти учням, його систематизацію;
- проектування діяльності учнів із засвоєння навчального матеріалу;
- проектування власної майбутньої діяльності і поведінки у взаємодії з учнями;
- підбір адекватних засобів, методів і методичних прийомів, способів організації і форм навчальної, тренувальної і виховної роботи;
- виявлення розбіжностей між запланованим і досягнутим.

Організаторська функція реалізується через:

- забезпечення різноманітних видів навчальної діяльності учнів;

- організацію учнівського колективу, його згуртування і наділення на вирішення навчальних завдань;
- організацію позакласної і позашкільної роботи з фізичного виховання учнів;
- матеріально-технічне забезпечення педагогічного процесу;
- організацію власної діяльності і поведінки під час безпосередньої взаємодії з учнями на уроках і позаурочних заняттях (розподіл робочого часу, інструктування, контроль, дозування навантаження тощо).

Оволодіваючи **організаторськими** вміннями, майбутні педагоги у процесі практики поступово досягають таких рівнів:

- репродуктивного, за якого особа діє за інструкцією або наслідує організаторські дії вчителя чи інших осіб;
- адаптивного, за якого студент пробує застосувати досвід організаторських дій у нових, але типових ситуаціях;
- моделюючого, за якого студент за завданням педагогів планує і реалізує організаторські дії, які забезпечують виконання певних колективних завдань учнів, або завдань окремих дітей;
- творчого, за якого студент проявляє достатню самостійність та ініціативу, організуючи педагогічно доцільну діяльність учнів; уміє ставити мету і завдання, забезпечити їх виконання, оцінити результати діяльності.

Зрозуміло, що не кожен студент може оволодіти організаторськими здібностями на творчому рівні. Проте найактивніші оволодівають ними, що дозволяє стверджувати: майбутній учитель за роки навчання може і повинен нагромадити досвід організаторської роботи, повинен уміти організовувати фізкультурно-спортивне життя учнівського колективу.

Комунікативна функція передбачає:

- встановлення ділових і неформальних особистих стосунків з окремими учнями і групами учнів;
- ділове спілкування з іншими вчителями та адміністрацією школи;
- контакти з державними і громадськими фізкультурно-спортивними організаціями;
- налагодження взаємодії з батьками учнів;
- уміння знаходити меценатів (спонсорів).

Культура педагогічного спілкування починається з самовизначення позиції вчителя щодо своєї професійної учительської ролі. Це самовизначення розкриває ставлення вчителя до учнів і їх батьків, колег, керівництва школи, до суспільства, чиє замовлення він виконує.

Перш за все, вчитель визначає для себе: хто для нього учні? Джерело неприємностей і труднощів, чи це ті, хто, завдяки його зусиллям, будуть прагнути стати кращими, хто в найближчому майбутньому візьме на себе відповідальність за долю суспільства та й усієї планети.

Іншим вагомим показником здатності вчителя до неформального спілкування є його вміння подумки ставити себе на місце учня, його очима і вухами бачити і слухати себе, розуміти мотиви своїх вчинків, а отже, краще розуміти думки, емоції та мотиви поведінки учня.

Гностична функція передбачає вивчення:

- змісту і способів впливу на учнів на основі розуміння їх внутрішнього стану, особливостей учнів;
- особливостей процесу і результатів власної діяльності, її вад і переваг.

Гностична функція вчителя є провідною, оскільки пізнавальна діяльність у процесі навчання є основним видом діяльності, без якого неможливі (або стають неповноцінними) всі інші її :

- вікових і індивідуальних види.

Гностична функція реалізується ефективно, якщо її результатом є правильна самооцінка, самоконтроль, самосвідомість, самопроекування, самоуправління тих, хто навчає і навчається.

Без реалізації гностичної функції педагогічна діяльність учителя неефективна і формальна. Без неї неможлива педагогічна творчість.

Реалізація вчителем професійних функцій визначає значного мірою ту атмосферу, в якій працюють учні. Хороший учитель опирається, перш за все, на глибокі знання змісту навчального матеріалу, на володіння методами викладання і на вміння розвивати у своїх учнів суспільно значущі мотиви для поглибленого засвоєння навчального матеріалу. Додамо, що характер атмосфери, в якій проходить навчання, дуже важливий для формування особистості учня. У процесі фізичного виховання вчитель допомагає учням краще пізнати самих себе, реалізувати свої сили і здібності.

Педагогічні вміння

Для реалізації педагогічних функцій учитель повинен володіти педагогічними вміннями.

Педагогічні вміння представляють собою сукупність різноманітних дій учителя. Вони виявляють індивідуальні особливості вчителя і свідчать про його предметно-професійну компетенцію.

Всю різноманітність педагогічних умінь можна об'єднати в **дев'ять груп**:

До **першої групи** відносяться вміння:

- формувати педагогічні завдання;
- орієнтуватись на учня як на активного співучасника навчально-виховного процесу, що розвивається, має власні мотиви і цілі;
- передбачати і при потребі трансформувати педагогічні ситуації;
- гнучко міняти педагогічні завдання відповідно до змін педагогічної ситуації;
- з гідністю виходити із складних педагогічних ситуацій;
- передбачати близькі і далекі результати вирішення педагогічних завдань.

Друга група педагогічних умінь включає три підгрупи. Підгрупа "**чого навчати**" включає:

- уміння формувати навчальну програму, виділяти в ній ключові ідеї навчального предмета, оновлювати його зміст;
- здатність формувати в учнів спеціальні вміння і навички, здійснювати міжпредметні зв'язки.

Підгрупа "**кого навчати**" передбачає вміння:

- вивчати індивідуальні можливості учнів;
- виявляти зону можливого розвитку учнів, умови їх переходу з одного рівня розвитку на другий, враховувати можливі труднощі учнів;
- плануючи й організовуючи навчально-виховний процес, виходити із мотивації учнів;
- розширювати простір для самоорганізації учнів;
- працювати з учнями, що мають різні здібності, формувати для них

Індивідуальні програми. Підгрупа **"як навчати"** включає вміння:

- підбирати і застосовувати комплекси прийомів і форм навчання та виховання, враховувати при цьому затрати сил і часу учнів та вчителя;
- порівнювати й узагальнювати педагогічні ситуації та комбінувати їх;
- здійснювати індивідуальний підхід до учнів та організувати їхню самостійну навчальну діяльність;
- варіативно вирішувати педагогічні завдання.

Третя група включає педагогічні вміння:

- використовувати набуті знання та передовий педагогічний досвід;
- хронометрувати і фіксувати процес і результати своєї праці;
- зіставляти труднощі учнів і якість своєї праці;
- бачити сильні і слабкі сторони своєї праці, оцінити свій стиль, аналізувати свій досвід, порівнювати його з досвідом інших учителів.

Четверта група включає вміння вчителя створювати умови психологічної безпеки в спілкуванні і реалізації внутрішніх резервів учнів.

П'ята група включає вміння:

- зрозуміти позицію учня, "читати" його внутрішній стан, проявити інтерес до його особи та орієнтуватись на його розвиток;
- володіти засобами невербального спілкування (міміка, жести тощо); стати на позиції учня;
- створити обстановку довіри і терпимості;
- використовувати переважно організаційний вплив, а не дисциплінарний;
- користуватись демократичним стилем керівництва;
- подякувати учневі, а за необхідності попросити вибачення у нього;
- однаково ставитись до всіх учнів,
- відмовитись від корпоративного стереотипу "вчитель завжди правий";
- з гумором поставитись до окремих моментів педагогічної ситуації, не зауважувати деяких негативних моментів, бути готовим посміхнутись, володіти тонами і підтонами, слухати і чути учнів, не перебивати їх мови і навчальних дій.

Шоста група — це, перш за все, вміння:

- утримувати стійку позицію педагога, який розуміє значущість своєї професії, може долати труднощі заради її соціальної цінності;
- реалізувати і розвивати свої педагогічні здібності;
- управляти своїм емоційним станом;
- здійснювати творчий пошук.

Сьома група об'єднує вміння:

- створювати перспективу свого професійного розвитку, визначати особливості свого індивідуального стилю, використовувати все позитивне із своїх природних даних;
- удосконалювати свої сильні сторони й усувати слабкі, бути відкритим у пошуку нового, переходити з рівня майстерності на рівень творчості, новаторства.

Восьма група передбачає вміння:

- виявляти знання, вміння і навички учнів на початку і в кінці навчального року та оцінювати їх;
- оцінювати навчальну діяльність учнів та їх здатність до самооцінки і самоконтролю;
- виявляти педагогічні відставання й усувати їх,
- стимулювати готовність учнів до самонавчання і безперервного самовдосконалення.

Дев'ята група — це уміння

- побачити особистість учня загалом у взаємозв'язку того, про що він говорить, думає і які його вчинки;
- створювати умови для вдосконалення недорозвинених рис особи окремих учнів.

Названі уміння піддаються свідомому вихованню і самовихованню. Залежно від їх співвідношення, рівня розвитку і конкретного поєднання формується індивідуальний стиль діяльності вчителя.

Формування індивідуального стилю значною мірою детерміноване **особистими якостями людини**, її здібностями. Є. Клімов вважав, що людям професійної схеми "Людина — Людина" (а саме до неї він відносить педагогічну професію) притаманні такі **здібності**:

- керувати, вчити, виховувати, здійснювати корисні дії з обслуговування різних потреб людей;

- слухати, вислуховувати, спостерігати і співчувати;
- мовна (комунікативна) культура;
- спостережливість до проявів почуттів, розуму і характеру людини, до її поведінки, моделювання її внутрішнього світу;
- оптимістично підходити до людини з упевненістю, що вона завжди може бути кращою;
- глибока й оптимістична переконаність у правильності ідеї служіння народові;
- приймати рішення в нестандартних ситуаціях;
- високий рівень саморегуляції.

Водночас протипоказаннями для вибору професій цього типу є:

- дефекти мови, невиразну мову;
- замкнутість;
- виражені фізичні вади;
- надмірна млявість, повільність;
- байдужість до людини.

Зміст та організація виховного процесу визначаються його метою як очікуваним ідеальним результатом. Кінцева мета виховання поетапно конкретизується з урахуванням: індивідуально-психологічних особливостей вихованців; особливостей їх сімейного виховання; віку; статі; національної та релігійної приналежності; соціально-економічних та географічних умов; особливостей найближчого соціального оточення; специфіки навчального закладу та наявних ресурсів для здійснення виховної роботи.

Особистісне доручення вихованців до спільної з вихователем діяльності у процесі застосування сучасних виховних технологій здійснюється через розв'язання соціально-моральних завдань, що ставлять вихованців з умови свідомого вибору і практичної реалізації особистісної позиції, стилю поведінки.

Процес виховання окрім власне наукового підходу складається з творчих актів, засадами яких є відчуття вихователем конкретної життєвої ситуації, його такт.

Складовими виховних технологій є форми організації та способи виховання. Процес виховання здійснюється у певних організаційних формах (індивідуальні, групові, колективні, масові).

Реалізація сучасних технологій виховної роботи у практиці можлива на основі проектування розвитку особистості вихованця. Застосування проектно-технологічного підходу до здійснення процесу виховання у навчальному закладі дозволяє: а) практично

реалізувати індивідуальний підхід; б) планувати і прогнозувати результати виховних впливів; в) обирати найбільш ефективні для даного учня або класного колективу форми і методи виховної роботи; г) об'єктивно оцінювати ефективність і результативність виховної роботи. Таким чином відбувається перехід від "педагогіки заходів" до педагогіки цілеспрямованого і свідомого формування особистісних рис і якостей молодшої людини. Основними елементами виховної технології виступають: конкретизована (конкретна) мета виховної діяльності ; завдання, що конкретизують дану мету ; цільова група виховної діяльності (конкретний учень, група, клас, школа) ; очікуваний кінцевий результат ; критерії, за якими будуть оцінюватись результативність та ефективність виховних впливів ; власне зміст виховної діяльності як спільної діяльності вихователя і вихованця ; форми виховання ; методи здійснення виховної роботи ; часовий проміжок, протягом якого буде здійснюватись виховна робота за даним проектом .

Кінцевим результатом реалізації усякого виховного проекту мають бути життєві компетентності учнів, тобто сформована можливість діяти у конкретній життєвій ситуації відповідно до власних цінностей, ставлень та переконань.

«Веселі старти»

Мета із зародженням олімпійського руху, ознайомити з видами спорту, що входили до :

Познайомити дітей Стародавніх Олімпійських ігор, удосконалити рухові уміння та фізичні якості.

Обладнання:

фонограми із грецькою мелодією, дитячі веселі мелодії, спортивний інвентар для проведення змагань.

Ведуча:

Доброго дня усім присутнім на цьому спортивному майданчику! Сьогодні ми зібралися на спортивне свято «Веселі старти», щоб позмагатися у силі, спритності, винахідливості і просто відпочити. І тому ми помандруємо в часі та поговоримо про історію виникнення спорту. Ще у стародавні часи однією з розваг людей стали заняття спортом, які також слугували військовою підготовкою юнаків. Перші у світі Олімпійські ігри відбулися в Стародавній Греції в Олімпії. У рік, коли проводились Олімпійські ігри, глашатай розносив по містах і селах заклики “Всі до Олімпії”, “Хай переможуть найсильніші”. На час проведення Олімпійських ігор заборонялись війни між ворогуючими сторонами. У хто з бажаючих. Учасники змагалися оголеними. Вони не соромилися свого тіла так як демонстрували його красу. У перший день атлети приходили до храму Зевса, якому присвячувались Олімпійські ігри, запалювали олімпійський вогонь і давали клятву змагатись чесно: «Я буду боротися чесно за моїх богів, за мою Вітчизну і залишу після себе добру пам’ять. Я підкорятимуся законам змагань. Клянуся! Клянуся! Клянуся!»

Давні греки казали:

«Хочеш бути гарним бігай,
хочеш бути здоровим
бігай, хочеш бути розумним бігай!».
Тож розпочинаємо наше свято!

1.
О спорт, о спорт!
Це просто клас!
Дружіть із ним завжди.
Здоров’я, юність, силу дасть
І творчої снаги.
2.
Щодня бігом ви займайтесь,
Ще й водою обливайтесь.
Збереже це від всіх бід,
Жити будете сто літ.
3.
Лиш прокинувсь уставай,
Ліні волі не давай,
Хто починає день з зарядки,

У того справи всі в порядку!

Ведуча.

Друзі! Спортивне змагання
Починати пора,
Нумо, дружно крикнем всі:
Фізкультура!
У змаганнях беруть участь 2 команди:
«Чемпіони» -капітан
«Олімпійці» капітан

Привітаймо їх!

А підбиватиме підсумки конкурсу звичайно ж наше шановне, імените журі. У них сьогодні нелегке завдання
– з спритних, сильних, винахідливих вибрати найсильніших, найспритніших, найвинахідливіших.

- Це: __ журі _____

4.

Лиш один рецепт на світі Всім
-усім підходить дітям.
Коли спорт полюбиш
- Сильним, спритним будеш.

5.

Всім відомо: це чудово,
Коли кожен з нас здоровий,
Тільки треба знати,
Як здоровим стати.

6.

Щоб росли ми вмілими,
Сильними, сміливими,
Покажемо, які ми вправні,
Дружно виконаємо вправи

Ведуча.

Команди представлені, журі теж. Нагадую, що оцінюватись конкурси будуть за швидкість правильність виконання завдань після кожної естафети за трибальною шкалою.

Команди готові? Розпочинаймо! Алеперед початком змагань я б хотіла звернутися до наших вболівальників. Голосно вболівайте за свої команди!

Естафета «Футболіст»

Команди стають один за одним,почерзі ведуть м'яч до відмітки та в зворотньому напрямку. Естафета триває доти, поки м'яч не потрапить до командира.Виграє та команда, яка закінчить найшвидше.

«Стрибки жабкою»

Ця естафета проводиться за допомогою гімнастичних палиць. Учасник з гімнастичною палицею під колінами повинен прострибати до фішки, а назад повернутися з палицею в руці і передати наступному учасникові. Виграє та команда, яка перша справиться з завданням, дотримуючись усіх правил.

Естафета «Калабаш» або «Перенесення м'яча між ногами»

Участь в цій естафеті беруть по два учасника з кожної команди і тримаючи м'яч між головами повинні пройти відстань до фішки і повернутися не випустивши м'яча. Коли м'яч падає команда вибуває з гри.

Естафета «Болото»

Кожен учасник по черзі повинен за допомогою дощочок добратися до відмітки і назад, передаючи естафету наступному учаснику.

Естафета для глядачів

«Стрибки на скакалці»

Викликаються три учасники за сигналом починають стрибати на скакалці, хто саме довше і не зіб'ється виграв.

Естафета «Утримай м'яч»

Беруть участь всі гравці. Учасник затискає м'яч між колінами і стрибають до фішки, беруть м'яч в руки і повертаються до команди передаючи м'яч наступному учасникові. Перемагає та команда, яка швидше справиться з завданням.

Конкурс капітанів

Естафета «Хоккеїст»

Кожен учасник повинен за допомогою клюшки довести м'ячик до фішки, повернутись назад і передати естафету наступному учасникові. Виграє та команда, хто швидше і правильніше виконає завдання.

“Боулінг”

Кожній команді потрібно збити всі кеглі. Кожен учасник по черзі збиває кеглі, яка команда першою справиться з цим завданням виграла.

«Перетягування канату»

Перемагає та команда, яка виявляється найсильнішою. Жюрі, відповідно, виставляє оцінки кожній з команд.

Ведуча.

А тепер, надаємо слово жюрі.
(Нагородження переможців)
Ну от і все, звучить свисток,
Змагання закінчилось.

Виходять переможці на місток.
Вітайте їх ось наша сила!
Перемогла команда _Олімпійці
Давайте привітаємо їх бурхливими оплесками!
Пісня.
От і закінчилось наше свято «Веселі старті».
Всім бажаю міцного здоров'я